

ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΕΥΛΟΓΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ Ι. ΝΑΟΥ ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ

Έτος Δ΄ - ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2005 - Άριθ. Φύλλου 30

Ο ΧΡΟΝΟΣ, ΤΟ ΠΟΙΗΜΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

«Ὁ Θεὸς λαλήσας τοῖς πατράσιν ἐν τοῖς προφήταις, ἐπ' ἐσχάτου τῶν ἡμερῶν τούτων ἐλάλησεν ἡμῖν ἐν Υἱῷ, ὃν ἔθηκε κληρονόμον πάντων, δι' οὗ καὶ τοὺς αἰῶνας ἐποίησεν» (Ἑβρ.1,1-2)

Εξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία ὁ χρόνος εἶναι ἕνας ζυγός. Ἕνας βαρὺς καὶ ἀσήκωτος ζυγός. Γιατὶ δὲν ἔχει ἐλπίδα, σκοπὸ, προοπτικὴ.

Χωρὶς τὸν Θεὸ ὁ χρόνος εἶναι ἕνα ἀφόρητο μαρτύριο γιατί ἔχει τέλος, πὺ προοιμίό του εἶναι τὰ γηρατειὰ καὶ κατάληξή του ὁ θάνατος.

Ὅσοι ἄνθρωποι εἶναι χωρὶς τὸν Χριστό, νοιώθοντας τὸν χρόνο νὰ αὐλακῶνῃ τὸ σῶμα τους καὶ νὰ τοὺς βυθίζῃ στὴ φθορά, κάνουν ἀπέλπιδες προσπάθειες νὰ κρατηθοῦν ἀβλαβεῖς. Ὅμως, εἰς μάτην. Ὁ χρόνος εἶναι πανδαμάτωρ γιατί εἶναι ποίημα τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἔργο τοῦ Θεοῦ καὶ γι' αὐτὸ δαμάζει, δὲν δαμάζεται.

Ὁ χρόνος εἶναι φθορὰ γιὰ τὸν ἄνθρωπο, ὅταν ὁ ἄνθρωπος ζεῖ χωρὶς τὸν Χριστό. Γιὰ τὸν Χριστιανό, ὅμως, ὁ χρόνος εἶναι «Καιρὸς», εἶναι «εὐ-καιρία».

«Ὅτε Καιρὸς τῆς ἐπὶ γῆς Παρουσίας Σου» ψάλλαμε στὴν Ἐκκλησία πρὶν λίγες ἡμέρες, σημαίνοντες ὅτι ὁ χρόνος μὲ τὴν Παρουσία τοῦ Θεοῦ στὸν κόσμον ἔγινε πάλι «Καιρὸς εὐ-πρόσδεκτος», «ἡμέρα σωτηρίας».

Ὁ χρόνος εἶναι κατ' ἀκρίβεια ἢ ἐνασχόληση τοῦ Θεοῦ μὲ τὰ δημιουργήματά Του καὶ γι' αὐτὸ ἀποτελεῖ ἕνα κύκλον: Θεὸς-Δημιουργήματα-Θεός. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὁ χρόνος δὲν ἔχει τέλος. «Τῆς γὰρ Βασιλείας Αὐτοῦ οὐκ ἔσται τέλος».

Ἔτσι καταλαβαίνουμε γιατί μὲ

τῆ Γέννηση τοῦ Χριστοῦ ἡ Ἐκκλησία μας διαπιστώνει πὼς «τῆς αἰώνιου Βασιλείας τὸ ἄναρχον ἐκαιουρήθη».

Ὁ χρόνος τελικὰ δὲν θὰ τελειώσῃ. Οὔτε τελειώνει μὲ τὸν θάνατό μας. Σκοπὸς του εἶναι νὰ μᾶς τελειοποιήσῃ. Γι' αὐτό, ὅσο «τὸν κόσμον οἰκοῦμεν καὶ σάρκα φοροῦμεν» κάνει ἐπανεγγράφιμους κύκλους, πού ἐμεῖς τοὺς ὀνομάζουμε χρόνια, οὐσιαστικά, ὅμως, πρόκειται γιὰ «εὐκαιρίες» πού μᾶς δίνει ὁ Θεὸς γιὰ νὰ «ξαναζωγραφίσουμε» πὶὸ ὄμορφα, πὶὸ καλλιτεχνικὰ τὴ ζωὴ μας.

Οὐσιαστικὰ θάνατος δὲν ὑπάρχει καὶ γι' αὐτὸ κάθε πιστὸς δὲν εἶναι δέσμιος τοῦ χρόνου ἀλλὰ συνοδίτης καὶ συνομιλητῆς τοῦ Θεοῦ σὲ μιὰ πορεία αἰώνια, πού δὲν θὰ γνωρίσῃ ποτὲ τέλος.

Καλὴ Χρονιά!

π. Β.Ε.Β

ΟΙ ΚΑΡΠΟΙ ΤΗΣ ΕΝΟΡΙΑΚΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ο Πρόεδρος καὶ τὸ Συμβούλιο τοῦ Ἐνοριακοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου αισθάνονται τὴν ἀνάγκη νὰ εὐχαριστήσουν θερμὰ τοὺς ἐνοριῖτες μας γιὰ τὴ μικρὴ ἢ μεγαλύτερη χρηματικὴ προσφορὰ τους στὸν ἔρανο τῆς Ἀγάπης ἀλλὰ καὶ γενικά, γιὰ τὴν συνεχῆ βοήθεια τους γιὰ τὴν ἐξασφάλισι τοῦ φαγητοῦ καὶ τὴν μνιαιὰ οικονομικὴ ἐνίσχυσι, τῶν πτωχῶν τῆς ἐνορίας μας.

Ἡ προσφορὰ τους εἶναι ἀρεστὴ στὸ Θεὸ γιὰτὶ εἶναι ἔκφρασι τῆς ἐγκάρδιας ἀγάπης τους γιὰ τοὺς πάσχοντες συνανθρώπους μας.

Θερμὰ εὐχαριστοῦμε καὶ τὰ πρόσωπα πού χτύπησαν τὶς πόρτες τῶν ἐνοριτῶν μας κατὰ τὸν ἔρανο τῆς Ἀγάπης μέσα σπὴ βροχὴ καὶ τὴν παγωνιά. Ἡ προσφορὰ τους εἶναι πολὺ σημαντικὴ, γιὰτὶ χωρὶς αὐτὰ τὰ πρόσωπα, ἐλάχιστα θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ γίνουν. εἶναι οἱ ἄμεσοι συνεργάτες μας. Ὁ Κύριος νὰ ἀνταποδίδει ἑκατονταπλασίονα καὶ στοὺς προσφέροντες καὶ στοὺς κοπιάσαντες.

Ἡ φιλανθρωπία πρὸς τοὺς ἐλαχίστους ἀδελφούς τοῦ Κυρίου, ὠφελεῖ, βεβαίως, τοὺς πτωχοὺς, γιὰτὶ ἀνακουφίζεται ὁ πόνος τους, ὅμως καὶ οἱ πτωχοὶ γίνονται ἡ αἰτία τῆς δικῆς μας χαρᾶς καὶ εὐλογίας ἐπειδὴ αὐτὴ ἡ διακονία μᾶς μαλακώνει τὴν καρδιά καὶ μᾶς κάνει περισσότερο ἀνθρώπους.

Διὰ τὸ Ἐνοριακὸ Φιλόπτωχο Ταμεῖο

Ὁ Πρόεδρος

π. Φίλιππος Μίαρης

ΑΝΔΡΙΚΗ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ

Στὰ τρία τελευταῖα τεύχη τοῦ περιοδικοῦ μας ἔχουμε ἀρχίσει μιὰ ἀσυνήθιστη συζήτηση. Προσπαθοῦμε μὲ τὴ βοήθεια τοῦ βιβλίου τῆς Γενέσεως νὰ προσεγγίσουμε τὴν ψυχικὴ κατάσταση τῶν Πρωτοπλάστων πρὶν ἀπὸ τὴν Πτῶση τους καὶ τὴν Ἐξορία τους ἀπὸ τὸν Παράδεισο. Καὶ αὐτὸ τὸ ἐπιχειροῦμε γιὰ νὰ ἀποδείξουμε πῶς οἱ διαφορὲς ἀνάμεσα στὴν ἀνδρική καὶ τὴ γυναικεία ψυχολογία, πού συντάραξαν καὶ συνταράσσουν τὴν ἰσορροπία τῆς ἀνθρωπότητας, δὲν ὀφείλονται στὴν ἀρχικὴ κατασκευὴ τῶν Πρωτοπλάστων ἀπὸ τὸν Θεὸ ἀλλὰ στὸν τρόπο πού λειτούργησαν αὐτοὶ οἱ δύο πρῶτοι ἄνθρωποι τὴν ἀνθρώπινη φύση τους.

Αὐτὸ τὸ συμπέρασμα, πιστεύουμε, πῶς ἔχει ἀποφασιστικὴ σημασία διότι ἐξηγεῖ στὸν σύγχρονο ἄνθρωπο ὅτι οἱ ὀδηγίες τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὐὰ δὲν εἶναι ὀδηγίες ρατσιστικές, μὲ σκοπὸ νὰ εὐνοήσουν τὸν Ἀδὰμ εἰς βάρος τῆς Εὐας, ἀλλὰ ὀδηγίες θεραπευτικές, πού ἀποσκοποῦν νὰ θεραπεύσουν τὰ ψυχικὰ τραύμα-τα, τὰ ὁποῖα προξενήθηκαν καὶ συνεχῶς ἀναπαράγονται ἐξ αἰτίας τοῦ διχασμοῦ τῆς ἐνιαίας ἀνθρωπίνης φύσεως σὲ δύο ἐλαττωματικὲς ὑπάρξεις, πού ἐπεκράτησε νὰ ἀποκαλοῦνται φύλα.

Ἡ συζήτηση, πού κάνουμε, ἔχει ἰδιαίτερη σημασία στὴν ἐποχὴ μας, γιὰτὶ σήμερα –ὅσο ποτὲ ἄλλοτε– παρεξηγοῦνται οἱ ὀδηγίες τῶν ἁγίων Πατέρων μας ἀλλὰ καὶ τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἐπειδὴ ἀναφέρονται κατ' ἐξοχὴν στὴν μετὰ τὴν Πτῶση κατάσταση τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν χωρὶς νὰ γίνεταί ἀναλυτικὴ ἀναδρομὴ στὴν ἀρχικὴ κατασκευὴ τοῦ ἀνθρώπου. Ἔτσι, ἀκόμη καὶ ὁ Ἅγ. Ἀπόστολος Παῦλος χαρακτηρίζεταί ἀπὸ τοὺς ἀμυήτους «μισογύνης»(!) καὶ σύνολη ἡ ἀγιοπατερικὴ διδασκαλία θεωρεῖται ὡς πρὸς τὸ προκείμενο θέμα «ἀναχρονιστικὴ»! Δὲν εἶναι δὲ λίγοι καὶ οἱ Ὀρθόδοξοι θεολόγοι, οἱ ὁποῖοι, παρασυρόμενοι ἀπὸ τὴν ἐπικρατήσασα παρανόηση, συζητοῦν τὴν... τροποποίηση τῶν ὀδηγιῶν τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὰ δύο φύλα μὲ ἀποκορύφωμα τὴν υἰοθέτηση τῆς ἱερωσύνης τῶν γυναικῶν!

Κυρίαρχο, λοιπόν, στοιχείο τῆς συζητήσεώς μας εἶναι ἡ διακήρυξη πὼς ὁ Ἄδὰμ καὶ ἡ γυναῖκα του λειτούργησαν τὴν ἀνθρώπινη φύση τους μέσα στὸν Παράδεισο μὲ **διαφορετικό τρόπο** ἐνῶ οἱ ὁδηγίες τοῦ Θεοῦ «φιλοδοξοῦσαν» νὰ καμαρώσουν τὸ Πρωτόπλαστο ζευγάρι ἐνωμένο, μὲ ἓνα φρόνημα, μιὰ ἀπόφαση, μιὰ ἐνέργεια.

Ὁ Θεὸς ἤθελε καὶ θέλει τὰ παιδιά Του νὰ Τοῦ μοιάσουν. Καὶ ὅπως τὰ Τρία Πρόσωπα τῆς Θεότητος ἀπὸ κοινοῦ ἐνεργοῦν ἔτσι ἤθελε καὶ θέλει καὶ τὰ παιδιά Του, ποὺ πλάσθηκαν «κατ' εἰκόνα» Του, ὄχι μόνο ὁ Ἄδὰμ καὶ ἡ Εὐὰ ἀλλὰ ὅλη ἡ ἀνθρωπότητα, νὰ ἐνεργοῦν ἀπὸ κοινοῦ καὶ ὄχι ὁ καθένας μὲ τὴν ἰδιοτροπία του.

Οἱ Πρωτόπλαστοι δὲν τὸ πρόσεξαν αὐτὸ καὶ ἄφησε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον στὸν ρεμβασμό του. Αὐτὸ ἦταν τὸ πρῶτο βῆμα γιὰ νὰ ἀπομακρυνθοῦν μεταξύ τους. Καὶ αὐτὸ τὸ βῆμα, ὅπως καὶ τὰ ἐπόμενα τοὺς ἀπομάκρυναν καὶ ἀπὸ τὸν Θεό. Αὐτὸ τὸ βῆμα ἐγινε ἡ ἀρχὴ γιὰ νὰ διαφοροποιηθῇ ἡ ἀνθρώπινη ψυχολογία σὲ ἀνδρική καὶ σὲ γυναικεία.

Τὸ δεύτερο βῆμα ἦταν νὰ χάσῃ ὁ Ἄδὰμ τὴν ἐποπτεία τῆς γυναίκας του καὶ νὰ ἀσχολῆται μὲ τὴ λοιπὴ κτίση. Παρατηροῦμε πὼς κατὰ τὸ στάδιο αὐτὸ δὲν τοῦ εἶναι ἀναγκαῖα ἡ σχέση του μὲ τὴ γυναῖκα του ἀλλὰ αἰσθάνεται καλὰ μόνος του καὶ ἀρχίζει νὰ αὐτονομεῖται. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ ἡ γυναῖκα του δὲν μπόρεσε μόνη, χωρὶς ἐπικοινωνία. Νοιώθει ἀνάγκη τῆς νὰ ἀναφερθῇ στὸν ἄνδρα τῆς ἀλλὰ αὐτὸς ἔχει ἐστίασει ἀλλοῦ τὴν προσοχὴ του.

Φαίνεται πὼς «τὸ δένδρον τῆς Γνώσεως» γίνεται τελικὰ ζυγαριὰ ποὺ μετράει τὶς δύο διαφορετικὲς διαθέσεις: Ὁ Ἄδὰμ πλησιάζει τὸ «Δένδρον» καὶ ἐστιάζει σ' αὐτὸ τὴν προσοχὴ του. Ὁ ἅγιος Νεκτᾶριος μᾶς ἐξηγεῖ πὼς «ἡ ἐξερεύνησις τῆς ὠραιότητος τῶν καρπῶν τοῦ ἀπηγορευμένου δένδρου, ἦν σημεῖον τῶν γνήϊων φρονημάτων· ἀπὸ τῆς προσβλέψεως πρὸς τὸ δένδρον ἢ πῶσις τοῦ Ἄδὰμ ἦτο ἤδη γεγονός παρεπόμενον. Ὁ διάβολος προέτρεψε τὸν ἤδη ὑπὸ τὴν σκιὰν τοῦ δένδρου καθήμενον ἄνθρωπον καὶ γλιχόμενον τῶν καρπῶν αὐτοῦ. Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος δὲν ἠτένιζεν πρὸς τὸ δένδρον δὲν ἠπάτο ὑπὸ τοῦ διαβόλου· ἡ ἐνατένισις ἐπέφερε τὴν πῶσιν, ὥστε οὐκ ἢ ἠθικὴ αὐτοῦ ἀδυναμία ἢ ἀτέλειά τις ἐπέφερε τὴν πῶσιν καὶ τὴν πλάνην, ἀλλ' ἡ ἀμέλεια πρὸς τὸ ὑψηλὸν αὐτοῦ καθῆκον»¹. Ἀντιθέτως, ἡ γυναῖκα πλησιάζει τὸ «Δένδρον» σὰν μέσον καὶ ἀφορμὴ γιὰ νὰ προσελκύσῃ τὴν πρὸς αὐτὴν προσοχὴ τοῦ

1. Περὶ Ἐπιμελείας Ψυχῆς, Λόγος Ε', Περὶ ἁμαρτίας.

άνδρα της. Μὲ τὸ νὰ ἀσχοληθῆ μὲ τὸ «Δένδρον» ἐπιτυγχάνει δύο πράγματα: Πρῶτον συνομιλεῖ μὲ τὸ φίδι (οὐσιαστικά μὲ τὸν διάβολο ποὺ κρύβεται στὸ φίδι) καὶ ἱκανοποιεῖ τὴν ἀνάγκη της γιὰ ἐπικοινωνία. Ἐπικοινωνεῖ, ὅμως, γιὰ νὰ ἀποκτήσῃ ἐμπειρία γιὰ ἓνα θέμα ποὺ θὰ τὴν φέρῃ σὲ ἐπικοινωνία μὲ τὸν ἄνδρα της. Ἀποκτᾷ ἐμπειρία γιὰ νὰ ἐπιστρέψῃ σ' αὐτόν.

Τὰ πράγματα ὅμως δὲν εἶναι τόσο εἰδυλλιακά, ὅσο τὰ φαντάσθηκε ἡ Γυναίκα, γιὰτὶ ἤδη ἔχουν ἀρχίσει καὶ οἱ δύο τὸ τρίτο κατηφορικό τους βῆμα: Ἡ μὲν Γυναίκα ἐπιστρέφει στὸν Ἄνδρα της, ἀφοῦ ἔχει γευθεῖ τὴν παρακοή, ἀφοῦ ἔχει αὐθαιρετήσῃ, τὸν πλησιάζει, ὅμως, πλέον μὲ ὑπεροχή, σὰν δασκάλα, μὲ τὴν ἀνασφάλεια τοῦ ἀνθρώπου ποὺ θέλει νὰ ἐπιβληθῆ γιὰτὶ βλέπει πὼς ὁ ἄνθρωπός της ἀπομακρύνεται ἀπ' αὐτήν, ἔχει φύγει ἀπὸ τὴ θέση του, ποὺ ἦταν ἡ προσήλωσή του στὸν Θεὸ καὶ δι' Αὐτοῦ στὴ Γυναίκα του καὶ νοιώθει σαλευμένη καὶ ἀνασφαλῆς. Ὁ δὲ Ἄδὰμ δέχεται τὸ δασκάλεμα τῆς Γυναίκας του, ἀφοῦ ἔχει χάσει τὸ Θεὸ ὡς «Κεφαλή» του, ἀνταποκρίνεται σὰν μαθητοῦδι καὶ ὄχι ὡς ἰσάξιός της καὶ γεύεται καὶ κείνος τὴν παρακοή.

Ἔχουν πιά ὀλοκληρωθεῖ οἱ προϋποθέσεις γιὰ τὸ τέταρτο βῆμα. Αὐτὸ τὸ κατρακυλοῦν μετὰ τὴν Πτώση καὶ πρὶν ἀπὸ τὴν Ἐξορία τους ἀπὸ τὸν Παράδεισο, ὅταν πιά ὁ Θεὸς προσπαθεῖ νὰ ἐπικοινωνήσῃ μαζί τους, ἀφοῦ ἐκεῖνοι ἔχουν ὀλότελα στρέψει τὴν προσοχή τους ἄλλοῦ. Τοὺς φωνάζει. Φωνάζει τὸν Ἄδὰμ μὲ χαρακτηριστικὸ τρόπο: «Ἄδὰμ ποῦ εἶ;». Τὸν ξυπνάει ἀπὸ τὸν λήθαργο καὶ τοῦ ἐπισημαίνει ὅτι ἔχει φύγει ἀπὸ τὴν θέση του. Τότε ὁ Ἄδὰμ ὀλοκληρώνει τὴν ἀποστασιοποίησή του ἀπὸ τὴ Γυναίκα του. Μὲ τὴν ἀπάντησή του «ἡ γυνὴ ἦν ἔδωκας μετ' ἐμοῦ, αὕτη μοι ἔδωκεν ἀπὸ τοῦ ξύλου, καὶ ἔφαγον» φανερώνει τὴν ἀνυπαρξία πραγματικῆς σχέσεως μὲ αὐτήν. Μὲ τὴ σειρά της ἡ Γυναίκα του ἐπιρρίπτει τὶς εὐθῦνες στὸ φίδι, τὸ ὁποῖο, ὅμως, λίγο πρὶν μὲ προθυμία πλησίασε καὶ στὸ ὁποῖο ἀπεκάλυψε «χαρτὶ καὶ καλαμάρι», ὅλα τὰ μυστικά ποὺ εἶχε μὲ τὸν Θεὸ καὶ τὸν Ἄνδρα της.

Αὕτη εἶναι ἡ κατηφορικὴ πορεία τῶν Πρωτοπλάστων πρὶν δεχθοῦν τὶς γνωστὲς σὲ ὅλους μας θεραπευτικὲς ὀδηγίες τοῦ Θεοῦ οἱ ὁποῖες ἀποσκοποῦν στὸ νὰ τοὺς ξανασιμῶν μεταξύ τους καὶ μὲ τὸν Θεό.

Ὁ Θεὸς ποθεῖ καὶ ἐργάζεται νὰ ἐπανενώσῃ τὴν ἀνθρώπινη ψυχὴ γιὰτὶ ἔπλασε μία ψυχὴ. Τὴν ἀδιαίρετη καὶ ἀταλάντευτη ἀνθρώπινη ψυχὴ. Ὅμως οἱ ἀρχικοὶ διαχειριστὲς της μὲ τὰ καμῶμάτα τους τὴν δίχασαν. Ἔτσι μὲ τὴν Πτώση τῶν Πρωτοπλάστων ἡ ἀνθρωπότητα ἔχει

πλέον δύο ψυχοσυνθέσεις: ανδρική και γυναικεία. Οί μὲν απόγονοι τοῦ Ἀδάμ ἔχουν στὸ ἐξῆς τὶς ροπές τῆς συμπεριφορᾶς τοῦ Ἀδάμ, οἱ δὲ απόγονοι τῆς Εὕας ἔχουν τὶς ροπές τῆς συμπεριφορᾶς τῆς Εὕας.

Ἀπὸ τὴν ἀνάγνωση τῆς διηγήσεως τῆς Γενέσεως διαπιστώνουμε ὅτι οἱ απόγονοι τοῦ Ἀδάμ, οἱ ἄνδρες, ἔχουμε μὲν μιὰ σταθερότητα, δὲν ἐπηρεαζόμαστε εὐκόλα ἀπὸ τρίτους, ἡ λογικὴ μας κυριαρχεῖ ἀλλὰ ἔχουμε αἰσθητὰ μειωμένο ὀρίζοντα στὴν ἐπικοινωνία μας καὶ γι' αὐτὸ ἐμφανίζουμε σκληροκαρδία καὶ ταυτόχρονα ὑποχωρητικότητα στὴ γυναικὰ μας σὲ στιγμές πού ἀπαιτεῖται σταθερότητα καὶ ἀποφασιστικότητα, ἐνῶ δείχνουμε ἀδιαλλαξία ἐκεῖ πού ἀπαιτεῖται συμφωνία καὶ συγκατάβαση. Ἀρνούμεθα τὸ ρόλο τῆς «κεφαλῆς», τὴν ἀνάληψη τῆς εὐθύνης ἀνθρώπων γιατί νομίζουμε πὼς αὐτὸ μᾶς κουράζει, ἐνῶ, ἀντίθετα, ὁ ρόλος αὐτὸς εἶναι πού μᾶς γιατρεύει τὰ κουσούρια τῆς Πτώσεως καὶ μᾶς ἀνδρώνει.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά οἱ γυναῖκες ἔχουν πλούσια καρδιὰ ἀλλὰ ξεκάρφωτη, ἔτοιμη νὰ τὴν προσφέρουν στὸν πρῶτο πλειοδότη. Ἔχουν ἄφθονα αἰσθήματα ἀλλὰ τοὺς λείπει ἡ σταθερότητα. Τὴ λογικὴ τους κατευθύνει τὸ συναίσθημα καὶ ἐνῶ ἐπηρεάζονται εὐκόλα –ιδίως ὅταν μεσολαβοῦν κοπλιμέντα– ἀναλαμβάνουν πρωτοβουλίες, πού, τελικά, ζημιώνουν καὶ αὐτὲς καὶ τοὺς ἄνδρες τους. Ζητοῦν τὴν ἐπικοινωνία καὶ γι' αὐτὴν πολλές φορές θυσιάζουν τὰ πάντα. Ὑστερα, ὅμως, καταλαβαίνουν πὼς ὅλων τῶν εἰδῶν οἱ ἐπικοινωνίες δὲν ἔχουν «ψωμί», ἀλλὰ τότε εἶναι ἤδη ἄργα.

Ἡ ἀνδρική καὶ ἡ γυναικεία ψυχολογία ἔχουν πολλές περιπλοκὲς καὶ περισσότερες ἢ γυναικεία. Γι' αὐτὸ, ὁ φακὸς τῆς ἐρεύνης μας πρέπει νὰ κἀνῃ ἀκόμα ἀρκετὰ «ζοῦμ» στὰ κύρια σημεῖα ἀλλὰ καὶ στὶς λεπτομέρειες.

π. Β.Ε.Β.

Ο 2ος ΤΟΜΟΣ τῆς «Ἐνοριακῆς ΕΥΛΟΓΙΑΣ»

Διατίθεται δεμένος ὁ 2ος Τόμος τῆς «Ἐνοριακῆς ΕΥΛΟΓΙΑΣ» σὲ χρυσοτυπία ἀντὶ τοῦ ποσοῦ τῶν 50 Εὐρώ. Οἱ ἐνδιαφερόμενοι καλὸ εἶναι νὰ μᾶς ἐνημερώσουν ἐγκαίρως διότι τὰ ἀντίτυπα εἶναι περιορισμένα.

Ὅσοι ἔχουν ὅλα τὰ ἀντίτυπα τοῦ ἔτους 2004 καὶ θέλουν μόνον νὰ τὰ βιβλιοδέσουν μποροῦν νὰ τὰ παραδώσουν στὸ Ἐπιτροπικὸ σὲ φάκελλο μὲ τὸ ὄνοματεπώνυμο καὶ τὸ τηλέφωνό τους. Ἡ βιβλιοδεσία κοστίζει 25 Εὐρώ.

ΣΥΜΦΙΛΙΩΣΗ ΜΕ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΜΑΣ

Λίγες μέρες πριν, ένας φίλος μου έστειλε ένα e-mail με το ρητό: “φίλος είναι αυτός που σε ξέρει πολύ καλά, κι όμως εξακολουθεί να σε συμπαθεί.” Δεν ξέρω αν το ρητό που διάλεξε είχε προσωπικές αιχμές –αν είχε, τότε θα πρέπει να του είμαι διπλά ευγνώμων για τη συμπαθειά του– όμως ήρθε την κατάλληλη εποχή –αφού η αρχή κάθε καινούργιου χρόνου είναι καιρός για πολλές αναθεωρήσεις– και με έκανε να προβληματιστώ πολύ. Γιατί αυτό το ρητό είναι ή παραδοχή του φόβου που κρύβεται μέσα σ’ όλους μας: αν άφεθοῦμε να δείξουμε τὸν πραγματικό μας ἑαυτό, οἱ ἄνθρωποι δὲν θὰ μᾶς θέλουν. Γι’ αὐτὸ κρυβόμαστε, γι’ αὐτὸ παριστάνουμε κάτι πὸν δὲν εἴμαστε, γι’ αὐτὸ καταλήγουμε τελικὰ νὰ πιστεύουμε κι ἐμεῖς οἱ ἴδιοι σ’ αὐτὸ τὸ εἶδωλο τοῦ “καλοῦ” μας ἑαυτοῦ πὸν φτιάξαμε καὶ πανικοβαλλόμαστε κάθε φορὰ πὸν ἡ πραγματικὴ ἀπειλὴ νὰ μᾶς τὸ γκρεμίσει, ἢ βρίσκεται κάποιος πὸν βλέπει μακρύτερα ἀπ’ ὅσο ἐμεῖς θέλουμε. Γι’ αὐτὸ, οὐσιαστικά, μένουμε σ’ ὅλη μας τὴ ζωὴ ξένοι καὶ μόνοι. Ἀφού ἐμεῖς οἱ ἴδιοι δὲν ἀντέχουμε νὰ κυττάξουμε τὸ βάθος τοῦ ἑαυτοῦ μας καὶ νὰ τὸν συμπαθήσουμε, πῶς θὰ ἐμπιστευθοῦμε ὅτι μπορεῖ νὰ τὸ κάνει κάποιος ἄλλος;

Τὸ ἀστεῖο εἶναι ὅτι πρᾶσπαθοῦμε νὰ μπερδέψουμε σ’ αὐτὸ τὸ παιχνίδι ἀκόμη καὶ τὸ Θεό. Πρᾶσπαθοῦμε νὰ Τοῦ “περάσουμε” αὐτὸν τὸν “καλό” μας ἑαυτό, νὰ Τοῦ κρυφτοῦμε καὶ νὰ Τοῦ δικαιολογήσουμε τὰ ἀδικαιολόγητα. Μ’ ἄλλα λόγια, πρᾶσπαθοῦμε νὰ πουλήσουμε τὰ παραμύθια μας, στὴν Ἀλήθεια.

Κι ὅμως ὁ Θεός, μέσα στὴν ἀνέκφραστη εὐγένεια Του, μᾶς ἀνέχεται καὶ μένει φίλος μας. **Ὁ Φίλος μας!** Καὶ δὲν ντράπηκε νὰ ἔρθει στὴ γῆ καὶ νὰ γίνῃ ἄνθρωπος, γιὰ νὰ μᾶς κάνει κι ἐμᾶς φίλους μετὰ τὸν ἑαυτό μας. Γιὰ νὰ μὴν ντρεπόμαστε γι’ αὐτὸ πὸν εἴμαστε, ἀλλὰ νὰ σταθοῦμε γενναῖα μπροστὰ στὸν καθρέπτη τῆς ψυχῆς μας καὶ νὰ δοῦμε καὶ τὴν ἀσχήμια μας, ἀλλὰ καὶ τὴν ὁμορφιά μας.

Τόσες χιλιάδες χρόνια ἀνθρώπινης ἱστορίας –στὴν ὁποία ἡ ἀθλιότητα ὑπερισχύει κατὰ πολὺ τῆς ὁμορφιάς– δὲν κατάφεραν νὰ κάνουν τὸν Θεὸ νὰ μᾶς ἀποστραφεῖ, νὰ μᾶς ἀηδιάσει, νὰ παραιτηθεῖ ἀπὸ μᾶς. Μᾶς περιμένει ἀκόμα, μετὰ τὴν ἀσύλληπτη μακροθυμία Του, νὰ συμφιλιωθοῦμε μετὰ τοὺς ἑαυτοὺς μας καὶ νὰ προχωρήσουμε πέρα πέρα.

Μέσα σ’ ὅλες τὶς εὐχὲς γιὰ ὑγεία, μακροήμερευση, εὐτυχία, εἰρήνη πὸν ἀκούγονται κατὰ κόρον αὐτὲς τὶς μέρες, ἐγὼ θὰ ἤθελα νὰ εὐχηθῶ μόνο τὴ συμφιλίωση μετὰ τὸν ἑαυτό μας. Δὲν ἔχει σημασία ἂν οἱ μέρες μας εἶναι λίγες οἱ πολλές. Σημασία ἔχει νὰ γίνουμε “πλούσιοι” ἄνθρωποι. Πλούσιοι σὲ γνώση, πλούσιοι σὲ χρησιμότητα καὶ γιὰ τοὺς ἑαυτοὺς μας καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους. Γιὰ νὰ χαίρονται οἱ ἄνθρωποι κοντὰ μας, κι ὅσο πιὸ πολὺ μᾶς γνωρίζουν, τόσο περισσότερο νὰ θέλουν νὰ γίνουν φίλοι μας. Κι ὅταν φτάσουμε στὸ τέλος τοῦ ταξιδιοῦ, νὰ “χαρεῖ” κι ὁ Θεὸς πὸν θὰ ὑποδεχτεῖ κοντὰ Του ἄλλον ἓνα γνήσιο κι ἀληθινὸ φίλο Του.

N.B.

Η ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ ΜΑΣ ΓΙΑ ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΝΑΟΥ ΜΑΣ

Μέ την έναρξη της νέας χρονιάς έχουμε πολλούς λόγους να εκφράσουμε την ευγνωμοσύνη μας στον Πανάγαθο Θεό και στον Προστάτη της Ένορίας μας Άγιο Νικόλαο.

Πρώτον, γιατί μᾶς επέτρεψαν να ζοῦμε και μᾶς δίδουν ἔτσι την εὐκαιρία να σκύψουμε βαθύτερα στον ἑαυτό μας και να συνειδητοποιήσουμε τὰ χάλια μας ὥστε να κάνουμε μεγαλύτερες προσπάθειες γιὰ τὴ διόρθωσή μας.

Δεύτερον, μᾶς προστάτευσαν και μᾶς προστατεύουν στὴν καθημερινή μας ζωὴ ἀπὸ τὶς ἀόρατες και ὀρατὲς παγίδες ποὺ караδοκοῦν, και μᾶς ἐξασφάλισαν συνθηκὲς ἐλευθερίας, τόσο ἀπαραίτητες γιὰ νὰ ἐπιδοθῆ κανεὶς ἀνεπηρέαστος στὴν ἀνακαίνιση τοῦ ἑαυτοῦ του.

Τρίτον, μᾶς ἀξίωσε ὡς ἑνορία νὰ συναντώμεθα πνευματικὰ στὴ Θεία Λατρεία, νὰ ἀσκούμεθα και νὰ διδασκώμεθα ἀπὸ κοινοῦ στὰ μυστήρια τῆς Ὁρθοδόξου Θεολογίας και νὰ κάνουμε δειλὰ-δειλὰ κάποια κοινὰ βήματα ἑνοριακῆς ζωῆς.

Τέλος, παραλείποντας τοὺς προσωπικοὺς λόγους ποὺ ἔχει ὁ καθένας μας γιὰ νὰ ἐκφράσῃ τὴν ευγνωμοσύνη του, εἴμαστε εὐγνώμονες ποὺ ἀξιωθῆκαμε νὰ δοῦμε ὀλοκληρωμένα ἀρκετὰ και σημαντικὰ ἔργα ἀνακαινίσεως τοῦ ἑνοριακοῦ μας Ναοῦ, τοῦ Ἀγίου Νικολάου Πευκακίων.

Εἶναι ὄντως θαυμαστός ὁ Θεός και ὁ γνήσιος Φίλος Του, ὁ ἅγιος Νικόλαος, διότι μέσα σὲ τόσο λίγο διάστημα, ἐνάμισυ χρόνο περίπου, ὀλοκληρώθηκαν ἔργα μεγάλα και ἀποφασιστικῆς σημασίας γιὰ τὴ στήριξη τοῦ Ναοῦ, γιὰ τὴν ἀσφάλειά του ἀλλὰ και γιὰ τὸν ἐκσυγχρονισμό τῶν ἐγκαταστάσεών του.

Δὲν θὰ ἀναφερθοῦμε λεπτομερῶς σὲ ἔργα γιὰ τὰ ὀποῖα γράψαμε στὸν περυσινό μας Ἀπολογισμό, ὀπως στὴν κατασκευὴ τοῦ πενταωρόφου ἰκριώματος, τὴν διαμόρφωση και τὸν ἐξοπλισμό Ἀρχονταρικίου και τὴ διαμόρφωση μεγάλου κήπου στὸν προαύλιο χῶρο. Θὰ ἀναφερθοῦμε μόνο στὰ νέα ἔργα τῆς περιόδου, ποὺ προαναφέραμε.

Α. Πρῶτο μεγάλο ἔργο ἦταν ἡ ὀλικὴ ἀντικατάσταση τῆς στέγης, ἐκτάσεως 500m². Ἀφαιρέθηκαν ἀπὸ τὴν παλαιὰ και κομματιασμένη στέγη 20 και πλέον τόνοι μπάζια, ἐπιστρώθηκε μὲ κόντρα πλακὲ θαλάσσης, ἔγινε διπλὴ μόνωση και τοποθετήθηκαν ἀσφαλτόπανα. Στὴ συνέχεια ἀρμολογήθηκαν

τά κεραμίδια και έγινε ειδικός καθαρισμός και μόνωση στη βάση του Τρούλλου, διότι λόγω της παλαιότητας είχε διαβρωθεί σε πολλά σημεία. Το έργο στοίχισε συνολικά 45.000 Ευρώ. Τα 7.000 κεραμίδια που χρειάστηκαν ήταν δωρεά της Κεραμοποιίας και συγκεκριμένα της κ. Έλένης Βαβουλιώτη.

Β. Δεύτερο έργο ήταν η θωράκιση του Ναού με 15 μεταλλικούς έλκυστήρες, οι οποίοι ενδείκνυνται σε κτίρια λιθοδομής, τα οποία δεν έχουν σκυρόδεμα (τσιμέντο), διότι ανήκουν οικόδομικά σε εποχή κατά την οποία το τσιμέντο ήταν άγνωστο. Οί έλκυστήρες αυτοί τοποθετήθηκαν άλλοι έσωτερικά και άλλοι έξωτερικά του Ναού,

ώρισμένοι δέ τοποθετήθηκαν σε μη όρατα σημεία, όπως π.χ. ανάμεσα στο κενό που υπάρχει μεταξύ της στέγης και του έσωτερικού των θόλων του Ναού.

Το έργο αυτό είναι από τα πιο σημαντικά για την στήριξη του Ναού, διότι με τους έλκυστήρες σε περίπτωση σεισμού συγκρατούνται οί έξωτερικοί τοίχοι ώστε να μην αποκλίνουν και έτσι αποφεύγεται ή κατάρρευση του Τρούλλου. Το κόστος των έργων αυτών έφθασε τα 25.000 Ευρώ.

Γ. Τρίτο έργο ήταν η ολοσχερής αντικατάσταση της Ηλεκτρικής εγκατάστασης, η οποία χρονολογείτο από το 1938.

Πρόκειται για έργο έξαιρετικά δύσκολο, δεδομένου ότι η καλωδίωση έγινε χωνευτή και ξεκίνησε από τον Τρούλλο και περιέτρεξε όλον το Ναό. Η παλαιά εγκατάσταση ήταν ανεπαρκής για τα φορτία του Ναού και γι' αυτό συχνά έπεφταν οί ασφάλειες. Επί πλέον ήταν έξωτερική, με δεκάδες καλώδια συνδεδεμένα το ένα δίπλα στο άλλο, με αποτέλεσμα και αντιαισθητική να είναι και άκρως επικίνδυνη λόγω της παλαιότητας αλλά και εκ του ότι ο Πίνακας και οί ασφάλειές της -τεχνολογίας της Κατοχής- κινδύνευαν από στιγμή σε στιγμή να δημιουργήσουν βραχυκύκλωμα και να αναφλεγούν.

Για να υπάρξει έπάρκεια ηλεκτρικής ένεργείας για τις ανάγκες του Ναού μας και ιδιαίτερος για τη λειτουργία κλιματισμού, ζητήσαμε από τη Δ.Ε.Η. έπαύξηση του τριφασικού ρεύματος από 3Χ35 σε 3Χ250! Για το σκοπό

αυτό κατασκευάσθηκε υποσταθμός και φρεάτιο μήκους 40 μέτρων.

Οί τεχνικοί της Δ.Ε.Η. απόρρησαν πώς λειτουργούσε ή παλαιά εγκατάσταση, αφού με την αποσύνδεση του παλαιού Μετρητού και του Πίνακα διαλύθηκαν όλες οι επαφές! Τόν παλιό Μετρητή τόν κρατήσαμε για τὸ **Μουσείο Ἀνακαινίσεως** τοῦ Ναοῦ μας, πού θέλουμε νὰ δημιουργήσουμε.

Ὁ νέος κεντρικός Πίνακας ἔχει ὕψος 2 μέτρων καὶ πληροῖ ὅλες τὶς σύγχρονες προδιαγραφές, διαθέτει δὲ καὶ ἀντικεραυνικὴ προστασία. Τοποθετήθηκαν, ἐπίσης, τρεῖς μεγάλοι ὑποπίνακες (στὸ **Ι. Βῆμα**, στὸ **Γραφεῖο τῶν Ἱερέων** καὶ στὸν **Γυναικωνίτη**) καὶ μία κονσόλα τηλεχειρισμοῦ στὸ **Ἐπιτροπικό**. Ἡ ἠλεκτρικὴ ἐγκατάσταση στοίχισε περὶ τὰ 80.000 Εὐρώ.

Δ. Τέταρτο ἔργο ἦταν ἡ ἐγκατάσταση Συστήματος Θερμάνσεως-Ψύξεως με συνδυασμὸ Φυσικοῦ Ἀερίου καὶ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος.

Ἐγινε πλήρης ὑδραυλικὴ ἐγκατάσταση με διπλὴ μόνωση γιὰ τὶς ὑγροποιήσεις πού παρατηροῦνται κατὰ τὴ λειτουργία τῆς ψύξεως καὶ τοποθετήθηκαν 14 Φανκοῖλς.

Τὸ Λεβητοστάσιο ἔγινε στὸν ὑπόγειο χῶρο τοῦ Ναοῦ γιὰ λόγους ἀσφαλείας, ἐνῶ παλαιὰ βρισκόταν μεταξύ τοῦ κυρίως Ναοῦ καὶ τῆς εἰσόδου τοῦ Γυναικωνίτου. Κατὰ τὸ παρελθὸν ὁ Ναός μας δὲν διέθετε κλιματισμὸ ἀλλὰ μόνο θέρμανση. Τὸ ψυχοστάσιο ἐγκαταστάθηκε σὲ ἀπόσταση ἀπὸ τὸν

Ναό για να μη θιγῆ ἡ αἰσθητικὴ τοῦ χώρου ἀλλὰ καὶ για να μη γίνεται αἰσθητὸς ὁ θόρυβος ἀπὸ τὴ λειτουργία τοῦ ψύκτη. Ἡ σύνδεση τῆς ἐσωτερικῆς ἐγκαταστάσεως μετὸ ψυχοστάσιο ἔγινε μετὸ σωληνώσεις ἐντὸς τοῦ ἐδάφους τοῦ περιβόλου. Τὸ κόστος αὐτοῦ τοῦ ἔργου ἔφθασε τὰ 60.000 Εὐρώ.

Στὴ φωτογραφία ἡ ἀφίξη τοῦ τεράστιου ψύκτη στὸν Ἱερό μας Ναό.

Ε.΄ Πέμπτο ἔργο ἦταν ἡ ἀποκάλυψη τῶν ρηγματώσεων τοῦ Ναοῦ, ποὺ ἔχουν δημιουργηθεῖ ἀπὸ τοὺς σεισμούς. Ἡ ἀρχικὴ ἐκτίμηση, βάσει τῶν ἐπιφανειακῶν ἐνδείξεων, ὑπολόγισε τὶς ρηγματώσεις στὰ 300 μέτρα, ὅμως, ὅταν ἄρχισαν οἱ σχετικὲς ἐργασίες φάνηκε πὼς αὐτὰ τὰ μέτρα θὰ ξεπερασθοῦν. Τελικὰ ἀπεκαλύφθησαν 1.200 μέτρα ρωγμῶν! Οἱ ἀποκαλυφθεῖσες ρωγμὲς καθαρίσθησαν καὶ πλύθηκαν. Ἡ ἐργασία αὐτὴ ἔπρεπε νὰ προηγηθῆ ὥστε νὰ βεβαιωθοῦμε γιατὴν πραγματικὴ ἔκταση τῶν ζημιῶν καὶ ἔτσι νὰ ἔχουμε τὴ δυνατότητα νὰ προκηρύξουμε τὸ ἐπόμενο ἔργο, ποὺ εἶναι ἡ ἀποκατάσταση τῶν ρηγματώσεων μετὸ εἰδικὰ ἐνέματα. Τὸ κόστος τῆς ἀποκαλύψεως τῶν ρωγμῶν ἔφθασε στὶς 10.000 Εὐρώ.

Τὰ ἔργα αὐτὰ στὴν πλειοψηφία τους ἔγιναν μετὸ δωρεὰ τοῦ ζεύγους Κ. καὶ Σ. Κ...., οἱ ὁποῖοι γνώρισαν καὶ ἀγάπησαν τὴν ἐνορία μας ἀπὸ τὶς πνευματικὲς ὁμιλίες, στὶς ὁποῖες συμμετεῖχαν καὶ τελικῶς μετώκησαν καὶ στὴν περιοχὴ μας.

Στὴν Δύση καὶ στὴν Ἀνατολή Διαφορὲς στὸν ἑορτασμὸ τοῦ ἁγίου Δωδεκαμήρου

Τὸ μυστήριον τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου, κοινῶς τὰ Χριστούγεννα, ἐορτάζεται λαμπρὰ σ' ὅλην τὴν Χριστιανοσύνην. Ἀρκετὲς διαφορὲς ἐντοπίζονται ἐν τούτοις στὸν ἑορτασμὸ τῶν ὑπολοίπων γεγονότων τῆς Θείας Οἰκονομίας κατὰ τὸ ἅγιον Δωδεκαήμερον.

Πρόκειται γιὰ ἀλλαγὰς καὶ τροποποιήσεις ποὺ ἔγιναν στὴν Δύση μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου, ἰδίως μετὰ ἀπὸ τὴν ἐπικράτηση τοῦ Οὐμανισμοῦ καὶ τοῦ Ὁρθολογισμοῦ. Εἶναι λογικοφανεῖς τροποποιήσεις ποὺ βασίζονται σὲ μία προσπάθεια ταύτισης πίστεως καὶ ἐπιστήμης, ἀλλὰ τεικὰ ἀποβαίνουν εἰς βάρος τῆς πίστεως.

Ἀπὸ τὰ πέντε μεγάλα γεγονότα, δηλαδὴ τὴ Γέννηση, τὴν Περιτομὴ καὶ τὴν Βάπτισιν τοῦ Κυρίου μας, τὴν προσκύννησιν τῶν μάγων καὶ τὴ σφαγὴ τῶν νηπίων ἐορτάζονται στὴ Δύση οὐσιαστικὰ τὰ δύο, ἡ γέννηση καὶ ἡ προσκύννησιν τῶν μάγων. Ἐξ αἰτίας τῆς ἑλλείψεως Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν καὶ ὑμνογραφίας εἶναι γιὰ τὸν Δυτικὸν Χριστιανὸν ἔτσι κι ἄλλιωὺς δύσκολο νὰ προσδιορίσῃ, τί ἐορτάζει ἡ ἐκκλησία του.

Στὰ ἐκκλησιαστικὰ τραγουδία ἢ καὶ στὰ ἔντεχνα ὀργανικὰ καὶ χορωδιακὰ θρησκευτικὰ ἔργα ἐπωνύμων συνθετῶν καθὼς καὶ στὴν λαϊκὴ παράδοσιν γίνεται μνεῖα μόνον αὐτῶν τῶν δύο γεγονότων, τὰ ὁποῖα καὶ πλασιώνουν τὸ ὅλο δωδεκαήμερον τῶν Δυτικῶν, ἐορτάζονται δηλαδὴ στὶς 25 Δεκεμβρίου καὶ 6 Ἰανουαρίου. Ἡ Βάπτισιν τοῦ Κυρίου «ἐορτάζεται» στὴ Δύση τὴν 1η Ἰανουαρίου, ἀπλῶς στὰ πλαίσια τοῦ ἁγιασμοῦ, ποὺ καὶ στὴν Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία παλαιὰ ἐτελεῖτο τὴν πρώτην τοῦ κάθε μηνός. Ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχουν στὴ Δυτικὴ Ἐκκλησία οἱ Ἱερὲς Ἀκολουθίαι τοῦ Ὁρθρου καὶ τοῦ Ἑσπερινοῦ μὲ τὰ τροπάρια τῆς ἡμέρας ἢ τῆς ἑορτῆς, καὶ ἐπειδὴ στὰ ἀναφερθέντα ἐκκλησιαστικὰ τραγουδία δὲν γίνεται σχετικὸς λόγος, μένει τὸ γεγονὸς τῆς Βαπτίσεως τοῦ Κυρίου καὶ κυρίως τῆς Φανερώσεως τῆς Ἁγίας Τριάδος ἀπαράτηρητο ἀπὸ τοὺς πιστοὺς.

Αὐτὰ ὅλα δὲν ἔγιναν τυχαῖα, ἀλλὰ ὑπάρχουν θεολογικὲς αἰτίαι, πρὸ πάντων ἡ ὑποβάθμισιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἡ ταυτόχρονη φανέρωσιν καὶ τῶν Τριῶν Προσώπων τῆς Ἁγίας Τριάδος ἀντιτίθεται στὴν ἱεράρχησιν τῶν Θεῶν Προσώπων ἀπὸ τοὺς παπικοὺς μὲ ἀποκορύφωμα τὸ γνωστὸ "filioque", μὲ τὸ ὁποῖο τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ὡς ἐκπορευτὸ δῆθεν ἀπὸ τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱὸ θεωρεῖται ὑποδεέστερο τῶν ἄλλων δύο Θεῶν Προσώπων.

Τὶ πιὸ ἀπλὸ ὑπῆρχε ἀπὸ τὸν ἐκτοπισμὸ τοῦ ἑορτασμοῦ αὐτοῦ τοῦ μεγίστου γεγονότος στὴν πρωτοχρονιά, ὅπου μετὰ ἀπὸ τὴν ὑποδοχὴν τοῦ νέου ἔτους μὲ πολλὴν κραιπάλην καὶ μέθη ἐλάχιστοι εἶναι σὲ θέσιν νὰ ἐκκλησιαστοῦν;

Γιὰ νὰ μὴν δημιουργηθῇ, ὅμως, κενὸ ἐορτάζεται ἡ δογματικὰ πιὸ ἀνώδυνη ἐορτὴ τῆς προσκύννησιν τῶν Μάγων καὶ τὴν 6ην Ἰανουαρίου μὲ τὸ λογικοφανὲς ἐπιχείρημα,

ὅτι χρειάζοταν 13 μέρες νὰ φτάσουν οἱ μάγοι ἀπὸ τὴν Περσία στὴ φάτνη τῆς Βηθλεέμ (sic!). Ἴσως ὁ Ἡρόδης, ὁ ὁποῖος - ὅπως λέγει τὸ Ἱερὸ Εὐαγγέλιο - ἐξακρίβωσε ἀπὸ τοὺς Μάγους τὸν χρόνο, γιὰ τὴν Γέννηση τοῦ Παιδίου, πρέπει νὰ ἦταν πέρα γιὰ πέρα τρελὸς ὥστε νὰ σκοτώσῃ ὅλα τὰ ἀρσενικὰ παιδιὰ μέχρι 2 ἐτῶν, ἀν ὁ στόχος τοῦ ἦταν ἓνα παιδί ὀλίγων ἡμερῶν!

Ὅμως ἐπειδὴ καὶ οἱ ἀστρονόμοι προσπαθοῦν ἐδῶ καὶ πολὺ καιρὸ νὰ ἐξηγήσουν τὸ φανερὸ Ἄστέρι ὡς φυσικὸ φαινόμενο, ἐξυπηρετεῖ ὁ ὑπολογισμὸς μιᾶς πορείας ὀλίγων ἡμερῶν, γιὰτὶ κανεὶς ἀστρονόμος δὲν μπορεῖ νὰ βρῆ ἐξήγηση, πῶς ἓνα τέτοιο φαινόμενο μπορεῖ νὰ κρατᾷ ἓνα ἢ ἴσως καὶ δύο χρόνια.

Ἐκτὸς τούτων ὁ Δυτικὸς ἄνθρωπος ἔχει καὶ πρόβλημα μὲ τὴν ἀφηγηματικὴ καὶ ἱστορικὴ εἰκονογράφηση. Παρατηρῶντας μιὰ Ὁρθόδοξη εἰκόνα καὶ μιὰ Δυτικὴ ζωγραφιὰ τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ βλέπει κανεὶς τεράστιες διαφορᾶς. Ἡ δυτικὴ ζωγραφιὰ μοιάζει μὲ φωτογραφία, εἶναι ἡ ἀπεικόνιση μιᾶς στιγμῆς. Τὸ γεγονὸς ὅτι στὴν εἰκόνα τῆς Γεννήσεως φαίνονται οἱ μάγοι σὲ μία ἀπὸ τὶς ἐπάνω γωνίες, συνήθως ἀριστερά, ὑποκίνησε τοὺς Δυτικοὺς θεατὲς καὶ ἐρμηνευτὲς νὰ νομίζουν ὅτι πρόκειται γιὰ μιὰ ἀπεικόνιση συγχρόνων γεγονότων, ὅτι ἡ εἰκόνα δείχνει τοὺς Μάγους καθ' ὁδὸν καὶ πλησιάζοντας τὴν Φάτνη. Ἀπόδειξη αὐτῆς τῆς δυσκολίας εἶναι καὶ οἱ προσπάθειες ἐρμηνείας τῆς ἀπεικόνισης στὴν κάτω ἀριστερὴ γωνιὰ κάποιου βοσκοῦ ποὺ παρακολουθεῖ τὰ γεγονότα, ἐνῶ στὴν πραγματικότητά διαδραματίζεται ἐννέα μῆνες πρὶν, ἐπειδὴ πρόκειται γιὰ τὸν πειρασμὸ τοῦ Ἰωσήφ ποὺ σκέφθηκε πρὸς στιγμὴν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Παναγία. Ἄλλο παράδειγμα εἶναι ὅτι ὁ Πρόδρομος στὴν καθαρὰ Δυτικὴ τέχνη δὲν ἀπεικονίζεται κρατῶντας τὴν κεφαλὴ του!

Ἐπίσης οἱ Δυτικοὶ δὲν λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν καὶ τὴν ἀγιογραφικὴ διήγηση, ὅτι οἱ Μάγοι βρῆκαν τὸ παιδί μὲ τὴν Μητέρα του στὴν οἰκία καὶ ὄχι στὴν Φάτνη τῆς Βηθλεέμ.

Τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῶν τῶν πλανῶν εἶναι ὅτι στὶς Φάτνες ποὺ τοποθετοῦνται τόσο στὶς Δυτικὲς ἐκκλησίες ὅσο καὶ στὰ σπίτια λείπουν οἱ Μάγοι καὶ προστίθενται στὶς 6 Ἰανουαρίου, γιὰτὶ μέχρι τότε βρισκόταν καθ' ὁδόν!

Ἐπὶ τοῦ ἐκείνου ἐλάχιστες παραστάσεις στὴ Δύση καὶ δὴ σὲ μικρογραφίες σὲ χειρόγραφα, ὅπου ὅλα μοιάζουν ξένα πρὸς τὴ Δυτικὴ παράδοση. Σὲ μικρογραφία τοῦ 10ου αἰῶνος, ποὺ ἔχουμε ὑπ' ὄψιν μας, συναντῶνται οἱ Μάγοι δύο φορές, μιὰ φορὰ καθ' ὁδόν καὶ μιὰ μπροστὰ στὸν Χριστὸ καὶ τὴν Παναγία ἔξω ἀπὸ τὴν οἰκία. Ἄλλὰ αὐτὰ τὰ «παράξενα» συνέβησαν μόνο ἐκεῖνα τὰ χρόνια κάτω ἀπὸ τὴν ἄμεση ἐπιρροὴ τῆς βασιλείας τῆς λεγομένης «Ἀγίας Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας Γερμανικοῦ Ἔθνους», τῆς πριγκίπισσας τοῦ Βυζαντίου Θεοφανοῦς, ἀνεψιᾶς τοῦ Βυζαντινοῦ Αὐτοκράτορος Ἰωάννου Τσιμισκῆ, ἡ ὁποία ἀσκοῦσε τεράστια ἐπιρροὴ στὸν σύζυγό της Ὅθωνα Β' καὶ κυρίως στὸν γιό της Ὅθωνα Γ', καὶ ἡ ὁποία μαζί μὲ λείψανα τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος ἔφερε καὶ τεμάχια τῆς ἐνδυμασίας τῶν Μάγων ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν στὴν Κωλωνία τῆς Γερμανίας, ὅπου φυλάσσονται μέχρι σήμερα.

Διάκονος Γεώργιος Χάας

Η ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΤΟΥ ΛΑΜΠΑΔΑΡΙΟΥ ΤΟΥ ΝΑΟΥ ΜΑΣ

κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΟΥ

Τὴν Κυριακὴ 28 Νοεμβρίου 2004, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπός μας χειροτόνησε Διάκονο τὸν Λαμπαδάριο (ἀριστερὸ ἱεροψάλτη) τοῦ Ναοῦ μας κ. Κωνσταντῖνον Ξανθόπουλον.

Ἡ χειροτονία του ἔγινε στὸν Ἱ. Ναὸ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς Δάφνης μὲ συμμετοχὴ πολλῶν ἐνοριτῶν μας καὶ τῶν ἐφημερίων μας π. Φιλίππου καὶ π. Πασχάλη, ὅπως ἐπίσης καὶ τοῦ συνταξιούχου συναδέλφου μας π. Νικολάου, ὁ ὁποῖος καὶ ἐκφώνησε κατὰ τὴ χειροτονία ἐπίκαιρο θρησκευτικὸ ποίημα ἰδικῆς του συνθέσεως.

Ὁ χειροτοτονηθεὶς εἶναι ἔγγαμος καὶ πνευματικὸ τέκνο τοῦ συνεφημερίου μας π. Φιλίππου Μίαρη. Ὡς ἱεροψάλτης ἔδειξε μεγάλη συνέπεια καὶ ἐργατικότητα. Πάντοτε παρὼν στὸ Ἀναλόγιο πρὸ τῆς ἐνάργεως τῶν Ἱ. Ἀκολουθιῶν, συμπεριφερόμενος μὲ ταπείνωση, εὐγένεια καὶ σεβασμό.

Ἡ Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ τὸν τοποθέτησε Διάκονο στὸν Ἱ. Ναὸ Ἁγ. Ζώνης Κυψέλης ἀλλὰ ἐπιθυμία ὅλων μας εἶναι νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ Ναὸ μας μετὰ τὴν εἰς πρεσβύτερον χειροτονία τοῦ Διακόνου μας π. Γεωργίου.

Ὀλόψυχα τοῦ εὐχόμεσθε νὰ «πληροφορήσῃ τὴν διακονίαν του» καὶ νὰ γίνῃ «τύπος τοῖς πιστοῖς ἐν πᾶσι».

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ ΚΑΣΙΜΑΤΗ

Στις 2 Δεκεμβρίου 2004, έφτασε τὸ τέλος τοῦ ταξιδιοῦ γιὰ τὴν Χριστίνα Κασιμάτη, τὴν γλυκύτατη τυφλὴ γιαιγιά, τῆς ὁποίας τὴν συντήρηση εἶχε ἀναλάβει τὰ τελευταῖα χρόνια ἡ Πνευματικὴ μας Ἑστία καὶ οἱ ἄνθρωποι τῆς, ὅπως καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι τῆς ἐνορίας μας, ἀφοῦ ἡ ἴδια δὲν μπορούσε νὰ ζήσει μὲ τὴν ἐλάχιστη σύνταξη πὺ ἐπαιρνε ἀπὸ τὸν ΟΓΑ.

Ἔτσι ἄλλος τῆς ψώνιζε, ἄλλος τῆς πῆγαινε φαγητό, ἄλλος τῆς ἔκανε συντροφιά, ἄλλος τὴ μετέφερε στὴν Ἐκκλησία, ἀπ' ὅπου ἐλάχιστες φορὲς ἔλειψε.

Ἐγὼ προσωπικά, ἀπ' αὐτὴ τὴ γυναῖκα ἐγνώρισα μόνον τὰ καλὰ τῆς λόγια καὶ ἓνα πλατὺ χαμόγελο. Μία γυναῖκα κουρασμένη ἀπὸ τὴ ζωὴ τῆς -ἀφοῦ ἀπὸ τότε πὺ θυμόταν τὸν ἑαυτὸ τῆς ἐργαζόταν σκληρά- μὴ γυναῖκα πὺ τὸν τελευταῖο καιρὸ δὲν ἐβλεπε καθόλου, οὔτε ἂν ἦταν νύχτα ἢ μέρα, καὶ ὁμως εἶχε ἀκόμη τὴ δύναμη νὰ χαμογελάει, ἀντίθετα ἀπὸ μᾶς πὺ δὲν ξέρουμε τὴ μᾶς φταίει καὶ γκρινιάζουμε συνέχεια γιὰ τὰ πάντα.

Ὁ μόνος λόγος τῆς πὺ ἀκουσα νὰ δείχνει κούραση ἦταν ὅταν, δύο περίπου ἐβδομάδες πρὶν τὸ θάνατό τῆς, μοῦ ζήτησε νὰ προσευχηθῶ στὸ Θεὸ νὰ τὴν πάρει, γιὰτὶ εἶχε κουραστεῖ πιά. Ἀμέσως ὁμως, ὅταν τῆς εἶπα ὅτι δὲν μπορούσα νὰ ζητήσω τέτοιο πρᾶγμα ἀπὸ τὸ Θεὸ, ἀλλὰ μπορούσα νὰ παρακαλέσω νὰ γίνετὶ τὸ καλύτερο γι' αὐτὴν, συμφώνησε καὶ ἐκείνη πρόθυμα πὺς ὁ Θεὸς ξέρει ποῖο εἶναι τὸ καλύτερο γιὰ ὅλους μας.

Καὶ ὁ Θεὸς ἀπάντησε ἔμπρακτα πὺς τὸ καλύτερο γι' αὐτὴν ἦταν νὰ τὴν ξεκουράσει, γιὰτὶ ἡ ζωὴ τῆς καὶ οἱ κόποι τῆς ἔπρεπε πιά νὰ βροῦν τὸ τέλος καὶ τὴν ἀνταμοιβή τους. Καὶ ὁ Θεὸς εἶναι ὁ μόνος πὺ μπορεί νὰ ἀνταμείψει τὸν κόπο τῆς, γιὰτὶ ἡ ἴδια, ἐνῶ προσέφερε ὅ,τι εἶχε καὶ δὲν εἶχε στοὺς ἄνθρώπους, δὲν κράτησε τίποτε γιὰ τὸν ἑαυτὸ τῆς, οὔτε κἂν τὰ καλὰ τους λόγια.

Γιὰ νὰ γίνῃ κατανόητὸ τὸ ἦθος καὶ ἡ ἀξία τῆς, αἰσθάνομαι τὴν ὑποχρέωση νὰ δημοσιοποιήσω τὴν ἰστορία πὺ μὲ εἶχε ὑποχρέωση νὰ κρατήσω ὅσο ζούσε: Ὅταν ἄρχισαν οἱ ἐργασίες τῆς ἀνακαινίσεως τοῦ Ναοῦ μας, μὲ ἐκάλεσε καὶ μοῦ ἔβαλε στὰ χέρια μία σακκούλα ὅπου εἶχε τυλιγμένα χρήματα καὶ εἶπε: “αὐτὰ τὰ χρήματα τὰ εἶχα φυλάξει γιὰ τὴν κηδεῖα μου καὶ γιὰ νὰ προσφέρετε στοὺς φτωχοὺς τῆς ἐνορίας μας δύο γεύματα μὲ ψᾶρι, γιὰ τὴν ἀνάπαυση τῆς ψυχῆς μου. Θέλω ὁμως νὰ τὰ δώσω γιὰ τὰ ἔργα πὺ ξεκινοῦν, γιὰτὶ ξέρω ὅτι γιὰ τὰ ὑπόλοιπα θὰ φροντίσετε ἐσεῖς καὶ δὲν θὰ μὲ ἐγκαταλείψετε. Ἄλλὰ δὲν θέλω νὰ πεῖς λέξη σὲ κανέναν, γιὰτὶ ἐγὼ δὲν θέλω διαφημίσεις. Διαφημίσεις ἐμένα δὲν μοῦ χρειάζονται. Ὁ Θεὸς, ὁ Πνευματικὸς μας, καὶ ἐμεῖς οἱ δύο θὰ τὸ ξέρουμε μόνον!...

Αὐτὰ τὰ χρήματα -3.000 Εὐρώ- ἦταν ἡ πρώτη δωρεὰ γιὰ τὰ ἔργα τοῦ Ναοῦ μας. Καὶ δὲν θέλησε οὔτε τὴν ἀπόδειξη νὰ πάρει ὅταν τῆς τὴν πῆγα. “Νὰ τὴν φυλάξεις στὸ σπίτι σου”, μοῦ εἶπε. Καὶ τὴν φύλαξα, καὶ ἀκόμα τὴν φυλάω καὶ πάντοτε θὰ τὴν φυλάω, σὰν εὐλογία ἀπὸ ἓνα ὁμορφὸ καὶ σπάνιο ἄνθρωπο. Καὶ σὰν ἀπόδειξη ὅτι, ἀκόμα καὶ στὰ χρόνια μας, οἱ φίλοι τοῦ Θεοῦ δὲν χάθηκαν ἀπὸ τὸν κόσμο.

Τὸ τεσσαρακθήμερο μνημόσυνο τῆς Χριστίνας Κασιμάτη θὰ γίνετὶ **Κυριακὴ 9 Ἰανουαρίου 2005** στὸ Ναὸ μας στὸ τέλος τῆς Θεῖας Λειτουργίας. Μετὰ, θὰ παρατεθεῖ καφεὲς στὴν Πνευματικὴ μας Ἑστία, Μαυρομικάλῃ 96.

N.B.

ΕΝΟΡΙΑΚΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Τὴν **Τετάρτη 5 Ἰανουαρίου 2005** μετὰ τὶς ὼρες καὶ τὴ Θ. Λειτουργία οἱ ἱερεῖς θὰ ἀγιάσουν τὰ σπίτια τῶν ἐνοριτῶν. Ὅσοι ἐπιθυμεῖτε νὰ ἀγιάσουν οἱ ἱερεῖς τὸ σπίτι σας θὰ πρέπει νὰ μᾶς τὸ δηλώσετε ἐγκαίρως διότι οἱ ἱερεῖς δὲν θὰ ἐπισκεφθοῦν τὰ σπίτια ἀπρόσκλητοι.

* Στὶς **6 Ἰανουαρίου**, ἑορτὴ τῶν Θεοφανείων θὰ τελεσθῆ Β' Θ. Λειτουργία στὸ παρεκκλήσιό μας τοῦ Ἁγ. Νεκταρίου γιὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις Ρουμάνους Ὁρθοδόξους.

* Δεύτερη Θ. Λειτουργία θὰ τελεσθῆ στὸ παρεκκλήσιό μας τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου τὶς Κυριακὲς **9, 16 καὶ 30**

Η ΕΝΟΡΙΑ ΩΣ ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΡΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΑΤΗΧΗΣΕΩΣ

μιλίες μὲ σκοπὸ νὰ βοηθηθοῦμε στὴν πνευματικὴ μας ζωὴ γίνονται στὴν ἐνορία μας:

* Κάθε **ΚΥΡΙΑΚΗ** πρωτῆ, μετὰ τὴν Θ. Λειτουργία, ἀπὸ τὶς **11³⁰** ἕως τὶς **1³⁰** τὸ μεσημέρι, στὴν Πνευματικὴ μας Ἑστία (ὁδὸς Μαυρομικάλῃ 96), μὲ θέμα «**Ἡ ὄραση τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ ψυχικὴ μας ἰσορροπία**».

Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἀναπτύξεως τοῦ θέματος γίνεται διάλογος μὲ τοὺς ἀκροατές.

Πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ὁμιλίας παρατίθεται δωρεὰν ἓνα μικρὸ πρόγευμα πρὸς ἀναψυχὴν τῶν προσερχομένων εὐθὺς μετὰ τὴ Θ. Λειτουργία.

* Κάθε **ΤΡΙΤΗ** (Μαυρομικάλῃ 96): **6.⁰⁰ - 7.⁰⁰** μ.μ. ΘΕΟΛΟΓΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ, μὲ θέμα «**Ἡ Σοφία τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ σοφία τοῦ κόσμου μὲ τὴ χειρα-**

Ἰανουαρίου.

* Στὶς **30 Ἰανουαρίου**, ἑορτὴ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν θὰ πραγματοποιηθῆ στὴν Πνευματικὴ μας Ἑστία (Μαυρομικάλῃ 96), ὥρα **11³⁰-13³⁰**, ἑορταστικὴ συνάντηση μὲ τοὺς Ἐκπαιδευτικούς, ποὺ ὑπηρετοῦν σὲ Σχολεῖα τῆς Ἑνορίας μας.

γὼγηση τοῦ βιβλίου τῆς Σοφίας Σειράχ». Ἡ ἀνάπτυξη γίνεται παράλληλα μὲ συζήτηση.

Ἡ **ΣΧΟΛΗ ΣΥΖΥΓΩΝ & ΓΟΝΕΩΝ** λειτουργεῖ κάθε **Τρίτη 7⁰⁰ - 8⁰⁰** τὸ βράδυ.

Ἐπεύθυνος Συνάξεων: π. Βασίλειος Βολουδάκης.

* Κάθε **ΤΕΤΑΡΤΗ** ἀπόγευμα, στὸ Παρεκκλήσιο τοῦ Ἁγ. Νεκταρίου μετὰ τὸν Ἑσπερινὸ καὶ τὴν Παράκληση οἱ ὁμιλίες ἔχουν γενικὸ θέμα: «**Ἡ Ἁγία Γραφὴ στὴ ζωὴ μας**».

Ἐπεύθυνος-Συντονιστής: π. Φίλιππος Μίαρης.

ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΕΥΛΟΓΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ Ι. Ν. ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ (Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν)
Ἀσκληπιοῦ 38 - Ἀθήνα- Τ.Κ. 106 80
Τηλεφῶνο: 2103612449 - Fax: 2103627037

www.AgiosNikolaosAsklipiou.gr

Ἐπεύθυνος Συντάξεως:

π. Βασίλειος Ε. Βολουδάκης

ΔΑΠΑΝΗ : ΕΚΔΟΣΕΙΣ "ΥΠΑΚΟΗ"

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ - ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΔΕΚΤΕΣ